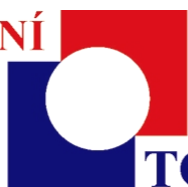


**ZÁKLADNÍ
ŠKOLA**



TOMÁŠE GARRIGUA MASARYKA

AGAPORNIS RŮŽOHRDLÝ

Závěrečná práce žáka 9. ročníku

Školní rok **2018/2019**

Zdeněk Kozman, 9. A

Annotation

The topic of my final thesis deals with the genus parrot Agapornis pinkish. I chose these theme because I have an inspiration in our home breeding. Agapornis are one of the most famous parrots breed at home. for this species is a typical big head with a massive beak, a short tail and a contrastingly colored feather. The home of agapornis is the territory of Africa and the island of Madagascar. The aim of the thesis is to introduce specie of parrot Agapornis to the readers.

Poděkování

Rád bych poděkoval paní učitelce Mgr. Petře Ocetkové za vedení mé závěrečné práce, její konzultace a cenné rady. Také děkuji rodině za pomoc při zpracování práce.

Obsah

1. Úvod.....	4
2. Charakteristika rodu.....	4
3. Agapornis různohrdlý	5
4. Chov agapornisů	6
5. Potrava	6
6. Hnízdění	7
7. Náš chov papoušků	7
8. Závěr	12
9. Zdroje	13
9.1. Zdroje textu.....	13
9.2. Zdroje obrázků.....	13

1. Úvod

Jako téma mé závěrečné práce jsem si zvolil papouška agapornise růžohrdlého. Při výběru závěrečné práce mě inspiroval chov těchto papoušků v naší domácnosti. S celou rodinou se společně staráme o pár agapornisů a jejich vylíhlé mládě. Pravidelná péče zahrnuje jejich každodenní krmení, čerstvost vody a čistotu klece.

Agapornisové podobně jako andulky a korely patří k nejznámějším chovaným papouškům. Vyznačují se pestrým zbarvením peří, pronikavým křikem typickým pro jejich rod. Hlavním cílem závěrečné práce je seznámení čtenáře s tímto neobvyklým druhem domácího mazlíčka.

2. Charakteristika rodu

Papoušci rodu *Agapornis* jsou ptáci menší velikosti s poměrně velkou hlavou a mohutným zobákem. Ocas mají krátký a zakulacený, peří je uhlazené a pestrobarevně zbarvené. V posledních letech se jejich počty v domácích chovech značně rozšířily na celém světě. Chov papoušků rodu *Agapornis* je velmi moderní a zajímavý.

Agapornisové žijí volně v jihozápadní Africe a na ostrově Madagaskar. Jejich přirozeným domovem jsou listnaté stromy, které rostou ve vyšších nadmořských výškách v oblasti horských pohoří. Typickými projevy chování tohoto druhu je neustálý, rychlý pohyb, umějí rychle šplhat po větvích na stromech a jsou velmi obratní.

V přírodě se běžně vyskytuje mnoho druhů agapornisů, mezi původní druhy patří: agapornis růžohrdlý, agapornis oranžovohlavý, agapornis šedohlavý a agapornis šedohlavý, postupný vývojem se objevily další druhy, například agapornis Fišerův, agapornis škraboškový a agapornis růžohlavý.



Obrázek 1 – agapornis Fischerův

Podle odborné literatury se agapornisové dožívají v zajetí přibližně patnácti až dvaceti let. Mláďata papouška je možné rychle ochočit, reagují na zvuky a dobře napodobují pohyby. Papoušci rodu Agapornis se však nikdy nenaučí mluvit, jelikož nemají tyto schopnosti jako ostatní druhy papoušků.

3. Agapornis růžohrdlý

Agapornis růžohrdlý žije v suchých nížinatých oblastech, v hornaté nebo otevřené krajině, ale vždy v blízkosti vodních zdrojů. Tento druh papoušků je nejrozšířenější a chová se z celého rodu Agapornis nejčastěji. Jejich odchov je úspěšný a početný. Rodiče se o svá mláďata vzorně starají a dobře je krmí.

Základní barva peří samce je zelená. Čelo, hrdlo, strany hlavy i krku jsou zbarveny růžově a okolo očí je typická červená. Ocasní krovky a tělo má modré. Samička je podobná samečkovi, zbarvení má bledší a méně rozsáhlé. Pohlaví se dá jen stěží rozeznat. Zobák je rohový, duhovka tmavě hnědá a drápy šedé. Agapornis růžohrdlý má průměrně 16 centimetrů. Mláďata papoušků jsou po vylíhnutí pokryta chmýřím oranžově červené barvy. Později jim vyrůstá tmavošedé prachové peří. Za čtyři týdny jsou ptáci již dobře opeření a za pět týdnů vylétávají z hnízda. Ve věku šesti měsíců mláďata začínají přepeřovat a získávají zbarvení dospělých ptáků.



Obrázek 2 – agapornis růžohrdlý

4. Chov agapornisů

Jeho chov je poměrně snadný a vhodný především pro začínající chovatele. Úspěšně sestavený chovný pár má početné odchovy. Rodiče svá mláďata dobře krmí. Pokud se chovají mladí ptáci jednotlivě, ztrotnou a dají se ochočit. Jsou-li pohromadě ve větším počtu, častěji se rozruší a jejich křik se stává nesnesitelným. U celého rodu je známá věrnost páru.

Nejlepších chovných výsledků se dosahuje v zahradních voliérách od jara do podzimu. V tomto období jim můžeme poskytnout rozmanitou potravu a přírodní klimatické podmínky. Přes zimu není vhodné ponechávat tyto ptáky venku, neboť jim často namrzají nohy. Ptáci se rádi koupou, proto dbáme na pravidelné doplňování čerstvé vody.

5. Potrava

Ptáci stejně jako jiní živočichové potřebují látky, které tvoří živou tkáň – bílkoviny, zdroje energie – glycidy, rovněž tuky, minerální látky a vitamíny. Krmivo rostlinného původu dáváme pravidelně, je to hlavní složka výživy. Do potravy zařazujeme semena slunečnice, proso, oves, pšenice, kukuřice, ječmene, ale také lněná semínka. Velmi oblíbenou rostlinou je pampeliška a listový salát. Ze zeleniny mají nejraději mrkev, okurku a papriku. Jako doplňkové krmivo můžeme papouškům dávat i ovoce, především jablka nebo hrušky. Agapornisové stejně tak jako i jiné druhy papoušků rádi okusují čerstvé ovocné větvičky a jejich pupeny. Důležitý doplněk ve stravě je sépiová kost. Tato kostra mořského korýše obsahuje vápník a množství mořských solí. Při pravidelné stravě nepohrdnou ani pískem s drcenými mušlemi, který jim usnadňuje trávení.



Obrázek 3 – směs krmiva



Obrázek 4 – sépiová kost

6. Hnízdění

Po vylíhnutí jsou ptáčata odkázána na péči samičky. Prvních deset až čtrnáct dní je krmí pouze samice, později oba rodiče. Mláďata vidí ve věku deseti dní. Za šest týdnů vylétají z budky. Následujících čtrnáct dní je dokrmuje sameček. Na noc se vždy vrací zpět do hnízda. Po osmi týdnech jsou většinou mláďata samostatná. Od počátku dobře létají a za několik dní samostatně vyhledávají potravu.



Obrázek 5 – vylíhnuté mládě



Obrázek 6 – první nakladená vajíčka

Chceme-li docílit úspěšného odchovu papoušků, je třeba jim vytvořit vhodné podmínky. Nejdůležitější pro chov je dostatek denního světla, tepla a vlhkost prostředí. Agapornisové hnízdí dvakrát až třikrát do roka. Samička snáší vajíčka každý druhý den, celkem naklade tři až pět vajíček. Chovatelé si budky vyrábí z dřevěných prkének. Rozměr budky má splňovat minimálních 15 x 15 x 25 cm. Vstupní otvor musí být větší než pět centimetrů. Hnízdo je postaveno z drobných větviček, peří a kůry. Samička sedí na vajíčkách 22 dní.

7. Náš chov papoušků

S chovem papouška agapornise jsme s rodinou začali před pěti lety. Na začátku jsme se starali pouze o jednoho samečka tohoto druhu, který asi za dva roky zemřel. Rozhodli jsme se proto pořídit si pár nových papoušků, také proto, aby ani jeden z nich nestrádal. Sameček, jeden z nového páru, je zbarven do ne příliš obvyklé modré a bílé barvy. Zobák má

narůžovělý a svou výškou jen minimálně přerůstá samičku. Samička, která byla pořízena zároveň s ním, je již typicky vyhlížející pro tento rod papoušků. Hlavičku má žluto-oranžovou a tělo zelené. Stavbou těla je mírně zavalitější oproti samci. Tento pár papoušků u nás v domácnosti žije přibližně dva roky.

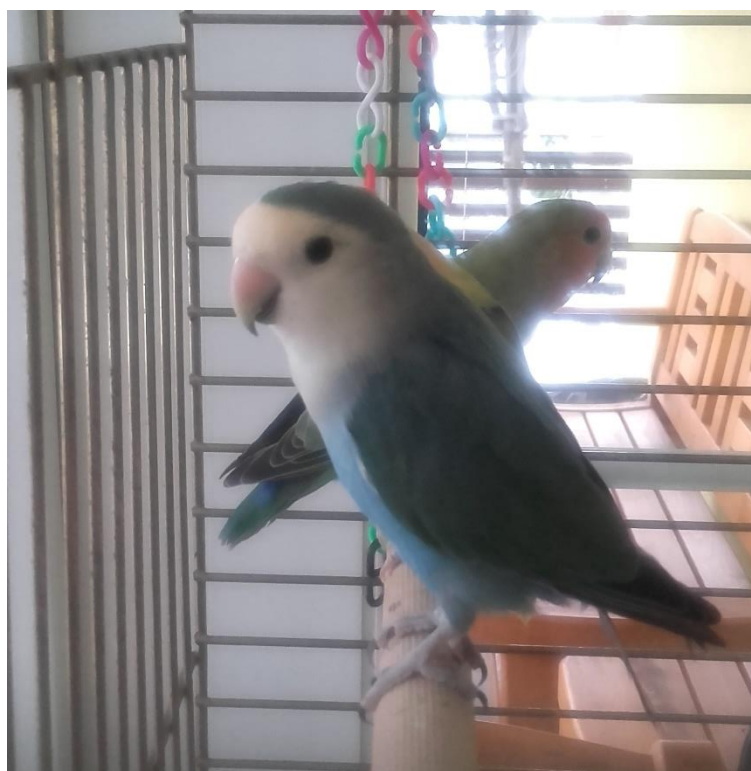
Na začátku loňského roku začaly probíhat námluvy, typické pro papoušky. Přesto jsme byli značně překvapeni, když se samičce postupem času podařilo vysedět 5 malých vajíček. Samotnému úspěšnému vylíhnutí malého papouška už jsme téměř nevěřili. Každý den jsme jej s rodiči pozorovali, jak se samička i sameček vzorně starají o mládě, krmí ho a vše ho učí. Mládě se narodilo téměř holé, postupně začalo získávat peří šedé barvy. Po třech měsících už získal typický vzhled jako jeho rodiče. Dnes je už z mladého ptáčka krásný zbarvený papoušek. Zajímavé ovšem je, že je zbarven úplně jinak než jeho rodiče. Mládě má typický vzhled agapornise růžohrdlého. Jeho peří na hlavě i krku je světle červené, tělo a křídla jsou převážně zelené, ocasní peří naopak sytě modré. V současnosti již stavbou těla odpovídá svým rodičům. Je to velmi aktivní mladý papoušek.



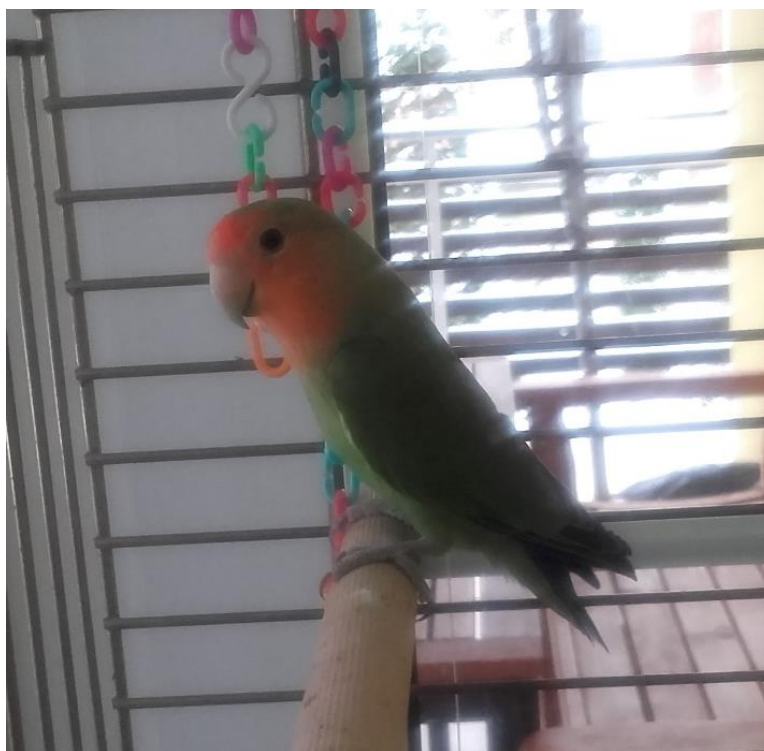
Obrázek 7 – naše rodina agapornisů



Obrázek 8 – v popředí samička agapornise, nad ní samec, dole vlevo tříměsíční mládě



Obrázek 9 – samec agapornise



Obrázek 10 – půlroční mládě agapornise

Vzhledem k tomu, že se náš chov agapornisů takhle rozšířil, pořídili jsme větší klec a přesunuli jsme ji na světlé vzdušné místo. Pro zábavu papoušků pravidelně pořizujeme různé hračky, zvonečky nebo žebříky. Rádi také dobývají potravu z různých skrýší. Všichni tři papoušci jsou během dne velmi aktivní, využívají možnosti klece, ale většinu času reagují jeden na druhého.

Naše péče o ně se příliš nezměnila. Pravidelně dostávají vodu a směs zrní. Mícháme jim zrníčka slunečnice, prosa, lesknice a občas jim do jídelníčku zařadíme i obohacené tropické směsi. Jako pamlsek mají velmi oblíbený listový salát, jablko, mrkev nebo například listy pampelišek. V kleci mají stále k dispozici sépiovou kost a písek, který jim slouží také na obrušování zobáku. Potravu a vodu od nás dostávají každý den. Jsou také zvyklí na čerstvý vzduch a mají rádi především tropické počasí. Přes teplé letní měsíce je pravidelně přesouváme na terasu našeho domu, aby si alespoň z části připomněli jejich původní klima, ze kterého pochází.

Jejich ochočení bylo vždy nejjednodušší, čím kratší dobu u nás doma trávili. Postupně si na mě i rodiče zvykli a jsou poměrně krotcí. Nejlépe reagují, když jim známý člověk podává potravu. Nyní jsou všichni tři papoušci součástí naší rodiny. Nejen já, ale i celá rodina se těší z chovu agapornisů.



Obrázek 11 – skupinka agapornisů v nové kleci



Obrázek 12 – klec našich papoušků



Obrázek 13 – krmivo pro papoušky

8. Závěr

Mám radost, že doma chováme tento druh nádherných papoušků. Nejsou příliš častým domácím mazlíčkem a jejich odchov je pro zkušenější chovatele. Právě proto nás také těší mládě, o které se náš chov loni v létě rozšířil. Těší mě, že jsem Vám mohl představit rod agapornise růžohrdlého, popsat jeho život a chov v domácnosti. Věřím, že moje práce může inspirovat ostatní k chovu těchto papoušků.

9. Zdroje

9.1. Zdroje textu

- VEGER, Z.; ŠÁLEK, J. *Kapesní atlas cizokrajných ptáků: pomocná kniha pro biologické zájmové kroužky na školách*. Praha: SPN, 1971, 5. vydání, s. 292. ISBN 80-04-23741-X.
- VAŠÍČEK, Milan. *Agapornisové a jejich mutace*. Olomouc: nakladatelství BARKO Bělka, 2005, 3. vydání, s. 211. ISBN 8594048090090
- VERHOEF-VERHALLEN, Esther. *Agapornisové*. Dobřejovice: REBO Productions, 2004, ISBN 80-7234-286-X
- VOPÁLKA, Petr a Miloslav BLAŽEK. *Agapornisové: papoušci Afriky* [online]. [cit. 2019-01-31]. Dostupné z: [www: http://agapornisove.cz/chov](http://agapornisove.cz/chov)

9.2. Zdroje obrázků

Obrázek 1: Agapornis Fischerův. In: *Cs.wikipedia.org* [online]. [cit. 2019-01-31]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Agapornis_Fischer%C5%AFv

Obrázek 2: Agapornis růžohrdlý. In: *Chovzvirat.cz* [online]. [cit. 2018-12-16]. Dostupné z: <http://www.chovzvirat.cz/zvire/25-agapornis-ruzohrdly/>

Obrázek 3: Suchá směs zrní. In: *Agapornisove.cz* [online]. [cit. 2018-11-21]. Dostupné z: http://agapornisove.cz/images/potrava/smes_zrni.jpg

Obrázek 4: Sépiová kost. In: *Agapornisove.cz* [online]. [cit. 2018-12-29]. Dostupné z: http://agapornisove.cz/images/potrava/sepiova_kost.jpg

Obrázek 5: vlastní fotografie [23. 8. 2018]

Obrázek 6: vlastní fotografie [20. 6. 2018]

Obrázek 7: vlastní fotografie [24. 11. 2018]

Obrázek 8: vlastní fotografie [5. 1. 2019]

Obrázek 9: vlastní fotografie [21. 11. 2018]

Obrázek 10: vlastní fotografie [17. 1. 2019]

Obrázek 11: vlastní fotografie [17. 1. 2019]

Obrázek 12: vlastní fotografie [31. 1. 2019]

Obrázek 13: vlastní fotografie [31. 1. 2019]